

Թերթատեց ու փրցուց զանոնք իրենց տեղերէն, պրակ առ պրակ, բայց միւսնեքուն նման փոխանակ զեօրն թափելու, իր հետ միասին երկինք տանել ու Տիրոջը յանձնելու մտածուժով:

Բայց կար տակաւին վերջին պրակ մըն ալ. Յայտնութիւնը՝ զայլոց օրեռ համար զուշակութիւններով ու մարդարէութիւններով լեցուն: Ան պէտք էր որ մնար տակաւին, այս սնիծապարտ երկրագունդին վրայ, «ծինչէն ի կատարած աշխարհի»:

Հիմա, հսկայ Աստուածաշունչը եղած էր կմախք մը միաթեւ, Ծննդոցէն մինչեւ Յայտնութիւն, խորամ ու թերթատում: Այն ասան Նուարդ, իր հոգեկարգի ուղարկման մէջ, սկսաւ ու բիշ աշխատանքի մը, — հաւաքում եւ յարգարում, ու ոմանք կուշտին, ոմանք կոնակին ու ոմանք սրունքներուն ասի տեղաւորելէ ետք՝ փոուեցաւ հանդիսա մը անոնց վրայ: Ու Յայտնութիւնը՝ սրպէս բարձ գլխին, եւ Նոր կտակարանը որպէս վերմակ՝ սրաին վրայ դրած, աչքերը փակեց ու մրմնջեց.

— Ահա՛, իմ տէրունական անկողինս . . . :

Դո՛ւրսը ամէն բան կ'սոնար մինչեւ լոյս, անձրեւաթափէն փրփրերախ:
1927. Հալէպ ՏԻՓՐԱՆ ՓԻՐԱՆԵԱՆ

Ա Յ Գ Ա Յ Ի Ն (*)

Տակաւ երկնի կամարը սեւ կ'արծաթուի,
Կը դալկանայ դողդոջ լոյսը աստղերուն,
Գիշերին մութ շղարշը լուռ կը ծըլատի,
Քառսի մը ծոցէն աշխարհը կը ծնի:

Անհունին մէջ ծիծեռնակներ կը սլաքեն
Այգուն շողով քեւերն իրենց հինայած,
Համբուրելով ստոափ լանջքը ովկեանին,
Առաւօտին գինովութիւնը կ'ըմպեն:

Հորիզոնէն երանգներ հուր կ'երկարին,
Լերանց գլխուն սկի լաչակ կը ձըգուի,
Նոսիները բայլ ու դանդաղ կ'օրօրուին,
Թաթխում մէջն արեւու ծիծղուն բոցին:

Տամուկ մարգեր հեգիկ-հեգիկ կը հեւան,
Մառախուղ մը ծոյլ երկինգ կը բարձրանայ,
Տե՛ս, կը շիկնի հորիզոնը սկեհան
Արփով յդի եւ շողերուն օքեան:

Մըրտած է անէութիւնը ճօր ամպէ,
Հոգի մ'անքիծ ինչպէս մեղքով պըզտորած,
Թըռչող արեւն իր վարսերովը հուրէ,
Սա մեծ բակին ձըգում հողերը կ'աւլէ:

Պահ մը հագւոյս քախիծն հսկայ կը նիրհէ,
Առաւօտի անդորրութեան մէջ վըսեմ,
. . . Երբ բնութիւնն հագնի շապիկ շղարշէ,
Մերկանալով գիշերին մեղմ կարկաչէն:

Կիրիւն, 1913

Ա. Գ. ԶԻԼԻՆԿԻՐԵԱՆ

(*) Զարթօնքի կարճատեւ շրջանին, Կիրիւնի մէջ եւս սկսած են գրական-Վշակութային յուրջ ձեռնարկներ: Այս բանաստեղծութիւնը գտանք, 1913ի պոլսահայ մամուլին մէջէն: Կերեւի հեղինակը յետագային լքած է գրական աշխատանքը: